

Aquell cel taronja ja no era bonic

Un relat de: [betixeli](#)

Aquell cel taronja ja no era bonic.
Hagués estat bonic uns dies enrere,
observant un capvespre d'estiu.

Hagués estat bonic si no haguéssim sabut res.

Però tots ens havíem llevat amb la gola seca
i havíem recollit a corre-cuita la roba del terrat,
plena de cendra.

Les flames també havien arrasat el mas Pascual,
i després d'això,
restaven indefensos els camps de rostolls,
i després d'això,
un tros de verd a l'aguait
i després,
la por vestida d'homes amb galledes a l'entrada del poble.

L'estiu s'acabava,
i la sensació de vacances robades creixia dins nostre.
Contemplàvem atònits aquell cel enrogit,
sota un vent de ponent que escopia cendra a desgana.

Vam estar-nos encara una estona més asseguts en aquella teulada,
veient les ombres de l'incendi i intentant atrapar en la memòria el verd que aquella nit es tornaria de cendra.